

Publikacija ob 120-letnici

Osnovne šole Ivana Cankarja Trbovlje

marec
2022

Naslov: 120 let Osnovne šole Ivana Cankarja

Izdajatelj: OŠ Ivana Cankarja Trbovlje

Koordinacija in zbiranje gradiva: Tina Trugar in Blanka Gombač

Uredila: Blanka Gombač

Oblikovanje: Tina Matko

Tisk: Grafs Kisovec

Naklada: 400

Leto izida: 2022

*Vi, ki imate v srcu mladost in v pesti moč,
vi glejte! Ob vaših plečih bo slonelo življenje ...*

(Ivan Cankar, Hlapci)

Mrak, Andrej. Zgode in nezgode volilnega kandidata Cankarja (online). 2013. RTVSLO. (Citirano 11. 04. 2021). Dostopno na naslovu: <<https://www.rtvsl.si/kultura/razglednice-preteklosti/zgode-in-nezgode-volilnega-kandidata-cankarja/308143>>.

Kaj je vse moje delo? Ali ni bila voda, v pesek izlita, seme na kamen sejano, glas vetra v pustinji?

(Ivan Cankar, Bela krizantema)

120 let Osnovne šole Ivana Cankarja Trbovlje

Osnovna šola Ivana Cankarja ima bogato zgodovino. Začelo se je leta 1901, ko je bilo zgrajeno za tisti čas moderno šolsko poslopje za šestrazredno šolo, primerno za 300 otrok. Enonadstropno šolsko poslopje je imelo pravokotni tloris. Stavbo je pod nadzorom celjskega stavbenika Ferdinanda Gologranca zidal Martin Vrečko iz Arclina. V letu 1908 je šola postala osemrazredna. V letih 1909–1910 so na južni strani prizidali enonadstropni stranski trakt, tako da je nastala stavbna zasnova s talno ploskvijo v obliki črke L. Čez dvanajst let so celoti dozidali drugo nadstropje. Šola je bila ločena na fantovski in dekleški del, šele v šolskem letu 1947/1948 so oddelki postali mešani. 5. maja 1947 se je šola poimenovala v II. državno osnovno šolo Trbovlje. 1. junija 1960 je šola dobila novo ime po pisatelju in dramatiku Ivanu Cankarju, in sicer Osnovna šola Ivana Cankarja. V šolskem letu 1968/69 je bila iz samoprispevkov zgrajena telovadnica. V letu 1972 je bila ukinjena kot samostojna osnovna šola in postala pedagoška enota za razredni pouk od 1. do 4. razreda. Preimenovala se je v Oddelek OŠ Ivana Cankarja pri OŠ Trbovlje. Leta 1995 je šola spet postala samostojna. Decembra 2016 se je preimenovala v Osnovno šolo Ivana Cankarja Trbovlje.

Poslopje danes stoji na parceli med hribom in cesto. Stavbo obdaja talni zidec. Simetrično zasnovano pročelje je na sredini in ob straneh poudarjeno s plitvimi rizaliti. Okna v pritličju obdajajo naslikani okvirji, okna v zgornjih etažah imajo profilirano strešico. Med prvim in drugim nadstropjem levega rizalita, ki je brez oken, je reliefni napis s Cankarjevim verzom, nameščen leta 1948: VI, KI IMATE V SRCU / MLADOST IN V PESTI / MOČ, VI GLEJTE - / OB VAŠIH PLEČIH BO / SLONELO ŽIVLJENJE / IVAN CANKAR.

Šola je danes prenovljena – tako zunanost kot notranjost, obiskuje jo 285 učencev.

Avtorji prispevkov

Avtorji ilustracij

Miha Filipič	Rebeka Smodiš
Neža Flere	Julija Tošič
Aleksis Goronja	Iva Vodušek
Hana Hribar	Nisa Anastazija
Tonja Kurent	Vipotnik
Nejc Laporšek	
Patricija Medved	
Vasja Milenkovič	
Jakob Naraglav	
Tian Ovnič	

Avtorji zapisov

Almadin Abdić	Matej Jurman	Žan Novak Žnidar	Simon Špajzer
Nika Branda	Tijana Kusić	Maks Paj	Viva Tarlač
David Bukovec	Izabela Marodi	Lovro Planinc	Nisa Anastazija
Sara Dedić	Naomi Mujkanović	Rubi Potušek Cedilnik	Vipotnik
Kaja Flere	Tarik Muslija	Maša Rožman	Zoja Vrtovšek
Maša Gospodarič	Jakob Naraglav	Rebeka Smodiš	Patrik Zelenšek
Mila Jamšek	Katarina Novak	Miša Šimunič	Jaka Žužel

Prispevki »Cankarjevcev«

Jasna Gabrič, županja	Branko Lukšič
Mimi Gašparut	Uroš Špilar
Branka Gospodarič	Tina Štrumelj
Marjan Jerman	Uroš Zupan
Mojca Lazar Doberlet,	Mojca Živković
ravnateljica	

*Ves svet je bil v meni; in dam mu vso
svojo lepoto in ga ustvarim iznova.*

(Ivan Cankar, Tujci)

Poučevati sem pričela v veliki trboveljski osnovni šoli, imenovani OŠ Josipa Broza Tita, kamor so prihajali učenci od 5. razreda dalje. Pouk je potekal v dveh izmenah. Pogosto sem od kolegic poslušala, »kako so se imeli fajn tudi na Cankarju«. Počasi sem spoznavala organizacijo takratnega trboveljskega osnovnošolskega sistema, počasi sem se privajala na delo z mladimi in se kasneje zaposlila na OŠ Ivana Cankarja (Trbovlje), ki je takrat ponovno postala samostojna osnovna šola.

Veliko let že poučujem otroke na tej šoli, razvijam delovne odnose s kolegi in starši ter številnimi zunanjimi sodelavci. Kljub temu da mnogi zunanji opazovalci in presojevalci menijo, da je delo v šoli enolično in intelektualno nezahtevno, so me leta izkušenj prepričala o nasprotnem. Vsako šolsko leto prinese nove izzive, ki jih na Cankarju rešujemo sproti in skupaj. Smo en velik, sicer raznolik »mehurček«: Smo razumevajoči, odgovorni, tudi kritični, iščemo meje, negodujemo ob neznankah in spremenljivkah, iščemo pa tudi rešitve, ki so najbolj ugodne za večino.

Zgradba je bila prostor najrazličnejših dogajanj v teh 120 letih: V njej so bili učenci ločeni po spolu, v njej se je izvajal pouk na osnovi različnih ideoloških prepričanj, ki so v določenem času usmerjale družbeno in ekonomsko dogajanje v državi. Otroci so se tukaj šolali šest, štiri, osem oz. devet let, zvrstile so se mnoge generacije otrok in veliko število zaposlenih. Vsi so pustili v spominu šole in Trbovelj svojstven pečat. Trboveljčani se radi spominjajo svojih osnovnošolskih let kot »hodil sem na Tončko, na tanovo ali pa na Cankarja«. Vse to odseva pripadnost in lojalnost svojemu lokalnemu okolju, kar pa je osnova za nacionalno in nato širšo evropsko pripadnost.

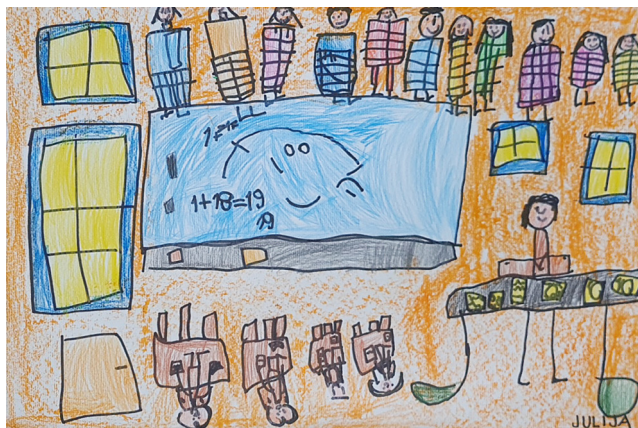
Na Cankarju smo, tako kot v vseh drugih slovenskih šolah, prešli s tuša, krede in lesenih tabel na elektronske učbenike in interaktivne table in s papirnatega na pretežno elektronsko poslovanje. Osebnosti zamenjujejo srečanja v spletnem okolju, učimo se rabe informacijskih tehnologij in različnih digitalnih orodij. Delo so v preteklosti ogrožali vojaški napadi, sedaj napadi nevidnega virusnega sovražnika. A optimistično zremo v prihodnost, hvaležni za razumevanje in podporo našega ustanovitelja, Občine Trbovlje.

Zgradba je v svoji 120-letni zgodovini večkrat spremenila svoj zunanji izgled. Bila je razširjena, dvignjena, med drugo svetovno vojno delno poškodovana zaradi bombnega napada, v zadnjih letih v celoti energetsko sanirana. Naša posebnost ostajajo javorji, ki rastejo pred šolo.

Čeprav zaradi epidemioloških razmer v družbi našega častitljivega jubileja ne bomo obeležili, kot bi želeli, pa v mislih praznujemo skupaj z vsemi, ki so z nami soustvarjali izobraževalne in kulturne dogodke v preteklosti, s katerimi skupaj ohranjamo dediščino našega kraja in regije, razvijamo domoljubje med mladimi, mlade navajamo na zdrav življenjski slog, jih učimo o pomenu vseživljenjskega učenja, o pomenu sodelovanja in medkulturnega sobivanja. To je bogastvo, ki ga bomo ohranjali v tej zgradbi še na mnoga leta.

Srečno, »trbovski Cankar«!

mag. Mojca Lazar Doberlet, ravnateljica

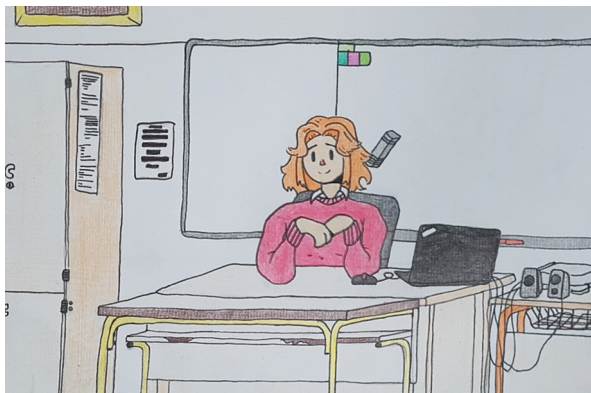
Julija Tošić

ustvarjanje
dnevi dejavnosti
popisani zvezki
vragolije
odgovornost
Ivan Cankar
prijazni in najboljši učitelji
lepo igrišče
lepi spomini
okno v svet
varnost
najboljša šola
naše otroštvo
knjižnica
dobri odnosi
velika prenovljena telovadnica
zabavna ravnateljica
bralne značke
veselje
tradicija
buki in kava
šport in Gašper Ovrnik
sošolci
velika srca
zauzemanje
smeh
družanje
pomoc
ocenje
zabava
velika kava
velika otro

Spoštovani starši, zaposleni na OŠ Ivana Cankarja ter predvsem dragi učenci in učenke,

vaša/naša šola letos praznuje zavidljivih 120 let. To je seveda visok jubilej, ki si zasluži posebno pozornost. Če bi stene, učilnice lahko spregovorile, bi nam najbrž zaupale nešteto zgodb, ki so jih doživele, skozi njihove prostore se je v tolikih letih zvrstilo več kot 24.000 otrok. Koliko otroškega smeha, koliko veselja, pa tudi kakšnih solzic, novega znanja in usod je prestopilo šolska vrata. Šola je hram, prostor, kjer smo si nabirali znanje, tkali prijateljske vezi. Je čas, ki nas je izoblikoval in nam nizal prve korake v odraslost. In je obdobje, ki nam ostane za vedno v spominu.

Šolo je občina od leta 2015 naprej po korakih prenavljala in za njeno obnovo namenila nekaj več kot milijon in pol evrov. Tako je šola pridobila nekatere prenovljene učilnice, povsem prenovljeno telovadnico, ostrešje, novo fasado, prenovljen zunanji prostor okoli šole. Zavedamo se, da so pogoji dela eden pomembnejših elementov za dobro počutje tako učencev kot tudi učiteljev in izvajanje pouka. Zavedamo pa se tudi, da bi lahko šolo oblekli v zlato, pa ne bi imelo nikakršnega pomena, v kolikor v stavbi ni dobrih odnosov med ljudmi, ki so srce vsake stavbe oz. ustanove. Učenci, predvsem pa učitelji in vodstvo so tisti, ki takšni stavbi vdahnejo življenje, tkejo nevidne vezi, ki so najtrdnjše in najpomembnejša vez šole. Naj učenje ne bo proces, kjer učitelji učencem vlivajo znanje v prazno glavo, saj je to injiciranje znanja, temveč naj so otroci deležni izobraževanja, katerega sestavini sta tudi zabava in užitek, ki vključujeta pozitivna čustva in posledično prispevata, da se naučene stvari vtisnejo v dolgoročni spomin.

Neža Flere

Morda poznate anekdote o enem največjih izumiteljev vseh časov Thomasu A. Edisonu. On je tisti, ki je iznašel žarnico, brez katere si danes ne znamo predstavljati vsakdanjika. Toda ali veste, da je žarnico uspel iznajti v devetstoperem poskusu? In ko ga je pomočnik vprašal, ali se zaveda, da mu je propadlo že 900 poskusov, je Edison odvrnil: »Ni res. Odkril sem le 900 načinov, na kakršne se ne da narediti žarnice.« Če nekomu ne uspe doseči cilja, še ne pomeni, da je doživel poraz. Šola naj bo tisti prostor, ki nam bo znal pokazati tudi pozitivne načine razmišljanja in gledanja na svet, ki nam pomagajo pozneje v življenju dosegati in živeti tisto, kar si želimo. Pokazati družbi, da napake krepijo značaj, vztrajnost in voljo, vendar samo, če jih dojemamo kot informacije o tem, kaj je potrebno popraviti do prihodnjic.

Spoštovani vsi, čestitke ob visokem jubileju šole. Čestitke učiteljem, učiteljicam in vodstvu šole za delo, ki ga opravljate, in naj vas srečne zgodbe ter lepi trenutki v šolskih prostorih spremljajo tudi v prihodnje. Dragi učenci in učenke, cenite znanje, ki ga pridobivate v šoli, ter čas, ki ga preživljate v šolskih klopeh. Dragi starši, na vas oz. nas pa je, da znamo biti dobra opora otroku, da mu dovolimo raziskovati svet ter iz njih izvabiti le najboljše.

Srečno!

Jasna Gabrič, županja Občine Trbovlje

Šola je bila moj najhujši sovražnik. ... Kar me je veselilo in modrilo, ni smelo biti v nobenem stiku s šolo.

(Ivan Cankar, Moje življenje)

KAJ JE ŠOLA?

Šola je polna znanja, učenja, prijateljev in prepиров, ki se vedno razrešijo.
Miša Šimunič

Šola je velika hiša, polna znanja in zabave.
Nisa Anastazija Vipotnik

Šola je zato, da se učimo in tudi malo pogovorimo.
Naomi Mujkanović

Šola je najprijateljica.
Mila Jamšek

Šola je dobra stvar, kjer se otroci učimo o vesolju, morju in planetih. Je najlepša stvar.
Maks Paj

*Šola je super. V šoli se učimo, poje-
mo in se veselimo, računamo in ustvarjamo.*
Rubi Potušek Cedilnik

Vasja Milenković

Šola je super kraljestvo za učenje.
David Bukovec

*Ko slišim besedo Osnovna šola Ivana Cankar-
ja, pomislim na kavo, ravno tisto, ki jo je pil Ivan Cankar.*

Matej Jurman

Šola je dom, v katerem ne spiš.

Tijana Kusić

Trbovlje ne bi imele smisla brez naše šole.

Patrik Zelenšek

Šola je pomembna.

Žan Novak Žnidar

Šola je kraj, kjer človek pridobi znanje, pomoč, prijatelje.

Simon Špajzer

*Šola je ustanova, v kateri se naučiš na ve-
liko načinov skriti telefon in majhne listke.*

Jaka Žužel

*Šola je stavba, v kateri se učimo, a še zdaleč ni le to. Spoznamo pri-
jatelje, zaradi katerih pouk ni tako dolgočasen. Večkrat se ima-
mo tukaj lepo, pridejo pa tudi težji časi, ki jih skupaj premagamo.*

Zoja Vrtovšek

Šola je za učenje in branje.

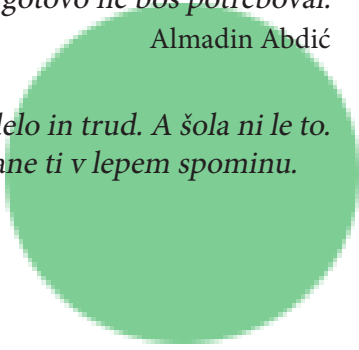
Liza Klopčič

*Šola je stavba, v katerih se devet let učiš 90 % neuporab-
nih stvari, ki jih v življenju gotovo ne boš potreboval.*

Almadin Abdić

*Ko pomisliš na šolo, pomisliš na ocene, težko delo in trud. A šola ni le to.
Šola je tudi zabava, ki je nikoli ne pozabiš. Ostane ti v lepem spominu.*

Maša Rožman

"PRVI ŠOLSKI DAN"

Dali so me v šolo, v ono pusto, srepogledo, od vseh strani zadelano, kjer ni ne sončnega, belega proda, ne razbitih loncev, ne luknjastih ponev, ne pipcev brez ročnika in kapeljnov še celo ne. Same trde, človeku nerazumljive besede so tam in velike črke, na črno tablo zapisane.

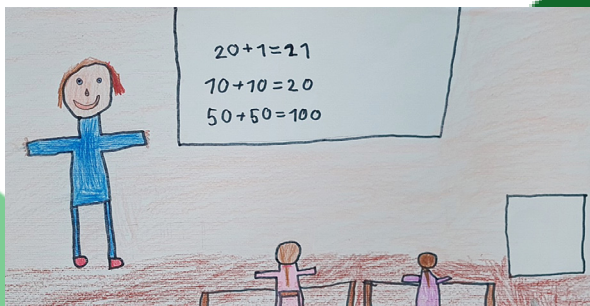
(Ivan Cankar, Moje življenje)

Iva Vodušek

Komaj sem čakala, da postanem prvošolka. Res je bil že čas, da se preselim v šolo. Ko me je očka pripeljal na igrišče, sem zagledala veliko prijateljic iz vrtca. Naša učiteljica nas je odpeljala v učilnico, v kateri so nas čakale blazine. Gospa Mojca nam je razložila pravila, ki jih moramo upoštevati celo leto. Na koncu nam je podelila še figurice, dekletom Lili, fantom pa Bineta. Ta dan mi je bil zelo všeč.

Nika Branda

Nisa Anastazija Vipotnik

Tistega dne me je mami pospremila v šolo. Učiteljica nas je lepo pozdravila. Usedla sem se čisto zadaj. Sedela sem poleg sošolke, s katero se že na prvi pogled nisva marali. Prvi šolski dan smo se igrali. Tudi stepla sem se, preden je bilo konec pouka.

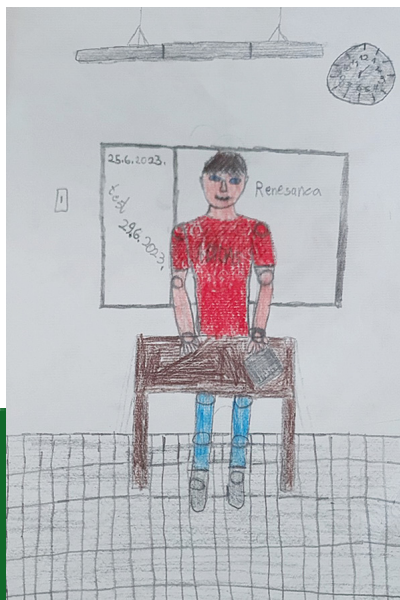
Patricija Medved

Svojega prvega šolskega dne se spomnim čisto malo. Najbolj se spomnim tega, da me je bilo strah. Oblekel sem se v svoja najljubša oblačila, čevlje pa mi je zavezala sestra, ker si jih sam še nisem znal. Vesel sem bil, ko sem videl, da veliko sošolcev poznam še iz vrtca. Tega dne smo v šoli dobili rutko in nahrbtnik. Vsi smo bili malo sramežljivi. Najlepši spomin pa je popoldansko kopanje v bazenu v rimskih termah, kamor so naju s sestro peljali starši.

Jakob Naraglav

Zjutraj sem se spomnil, da je prvi šolski dan. Pred šolo sem zagledal veliko vrstnikov, njihovih mamic in učiteljic. Tam je bila tudi ravnateljica, ki je vsakemu podelila bombonček. Fantje smo dobili tudi figurice Binetov, deklice pa Lili. V učilnici smo se posedli na blazine in se spoznavali. Tega dne ne bom nikoli pozabil.

Tian Ovnič

Nejc Laporšek

Ko smo bili majhni, smo v zrak metali sluzije, ki so se prilepili na steno in tam verjetno ostali vse do prenove učilnice. Včasih smo se kregali, a znali smo tudi stopiti skupaj, še posebej takrat, kadar smo pri testu iz glasbe skupaj plonkali. Spominjam se tudi zadnjih minut pred začetki ur, ko smo, kakor da gre za življenje, na hodniku prepisovali domače naloge. Nekateri fantje so radi poskrbeli, da ure niso bile dolgočasne – s smešnimi izjavami, ki so nasmejale še učitelje. Starejši ko smo, bolj smo povezani med seboj, zato bo še toliko bolj hudo, ko bo šel vsak po svoje. Spoznala sem nekaj ljudi, ki so moja osnovnošolska leta naredili nepozabna. Med njimi sem našla najboljše prijateljice, s katerimi hočem za vedno ostati v stikih. Skupaj smo znali vse. Kregali smo se, ušpičili marsikaj neumnega, skupaj smo se spopadali s prvimi slabimi ocenami, prepire smo vedno rešili. Skupaj smo se iz malčkov razvili v dobre mlade ljudi, odraščali, delili pubertetniške težave, se zaljubljali. Čas je, da vse to pustimo v srcu in se podamo na novo življenjsko pot.

Zoja Vrtovšek

Tonja Kurent

Poezija daje veselim trenutkom pravo slast, brez poezije ni življenja.

(Ivan Cankar, Za narodov blagor)

Šola je **bela** hiša,
v kateri **sveti se mlad obraz**,
z **velikimi očmi** gleda devetošolce
in pravi: To bom enkrat jaz.

Veselo, razigrano **srce**
stopi v **težek korak**,
pozno v **nedeljski večer**
poskuša napolniti svoj oblak.

Z ocenami hvali se mama,
on je rdeč v **obraz**,
in tudi če vedno bom sama,
ne bo me motil votel mrz.

Maša Gospodarič

Odebeltene besede v pesmi so besede, ki jih je Ivan Cankar najpogosteje uporabljal v svojih besedilih.

Aleksis Goronja

Šola je mlada,
ki ima otroke rada,
otroci pa ne njo,
pa kaj za to.

V šoli se učimo
in kaj naredimo.
Šola je kot dom,
samo da v njej
ne spimo.

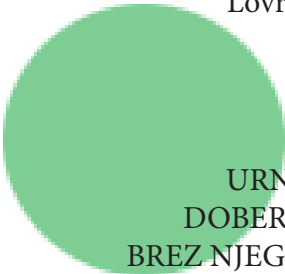
Matej Jurman

ŠOLA
PAMETNA DELAVNA
UČI MLADA ŽIVLJENJA
NAJPAMETNEJŠA STAVBA
NA SVETU
UČENJE

Lovro Planinc

ŠOLA
ZABAVNA RESNA
ŠIRI NAM OBZORJE
ODGOVORI NA VSA
VPRAŠANJA
ZNANJE

Sara Dedić

URNIK
DOBER SLAB
BREZ NJEGA NE GRE
VEDNO POVE KAJ BO
DANES

Tarik Muslija

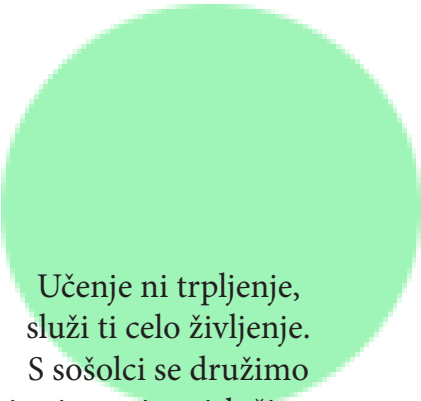

Bela hiša tam stoji,
v njej Ivan Cankar se
zamisli.
Kaj če šolo bi ustvaril?
To težek korak bi bil ...
Maša Rožman

Šola ni šala,
izobražuje ljudi.
Podarja nam znanje
za vse večne dni.

Majhna ali velika,
vseeno mi je,
le da je šola,
da nauči me vse.

Izabela Marodi

Učenje ni trpljenje,
služi ti celo življenje.
S sošolci se družimo
in si znanje prislužimo.

V šoli se igramo
in si znanje podamo.
Učiteljica nas uči,
včasih se tudi razjezi,
ker direndaj v učilnici se naseli.
A hitro nas umiri
in pouk nadaljuje se na en, dva,
tri.

Kaja Flere

V šolo hitim,
da ne zamudim.
V njej se učim,
kako množim in delim
ter pišem in rišem.

Seštevam, odštevam,
abecedo povem,
z domišljijo
zgodbo smešno napišem.

Rebeka Smodiš

Šola v času korone
Šola v času korone samuje,
se ruši in obupuje.
Dolgočasi se
in z masko v trgovino gre.

Šoli se že počasi meša.
Toliko časa je že sama,
da že pogreša otroke
in vse druge zvoke.

Ima toliko časa,
da gradi stolpe iz kart.
Gre na Kraško
po svojo masko.

Se prepira
in testira.
Našla je zlato krono
in dobila korono.

Sedmošolci

Miha Filipič

Naša šola je najboljša na svetu,
morda tudi na celem planetu.
V njej pridobimo veliko znanja in modro-
sti
ter razvozlamo še nerešene matematične
skrivnosti.
Naša napisana besedila bi še Cankarja
razveselila.
Kadar se ti zdi, da dan v šoli zelo počasi
mineva,
te učiteljica razveseli sredi belega dneva.
Na naši šoli se vedno nekaj dogaja,
včasih pa kdo tudi malce ponagaja.
Ker 120 let šola ima,
ji res voščim vse dobro iz vsega srca.

Hana Hribar

Šola je zelo igriva,
ko prideš v 5. a, kar pripelje se domišljija.
V telovadnico na šport hitimo,
ker naslednjo uro se z branjem nasmejimo.

Šola naša res je stara,
120 let je letos praznovala.
Po Ivanu Cankarju ime je dobila,
to boljše je od vsakega darila.

Jakob Naraglav

Ding, dong. Kaj je to? ŠOLA!
Ko v šoli zazvoni,
se učenje prebudi
in naše bistre glavice zbudi.

Zvezki na mizi so že
in učenci berejo le-te.
Kdaj se pa zabava začne?
Ko zvonec zopet oglasi se.
Takrat nastopi malica,
da spočije se naša glavica.
Nabrali smo si energije
za nove učne nam misije.

Danes smo zelo pridni
ampak med poukom pravi direndaj,
klepetati smo začeli zdaj!

Učiteljica nas krega,
ker brez reda
pač ni dobrega razreda.
Le težko se umirimo
in se naprej učimo.

Viva Tarlač

Rebeka Smodiš

Če rečem šola,
najprej pomislim na učiteljico,
pouka voditeljico.
A šola smo tudi mi, učenci
V šolo hodimo, se učimo in zabavamo.

Ko ura je čas,
si umijem obraz,
torbo na hrbet zavihtim
in v šolo pohitim.
V šoli me čaka direndaj,
hitro stečem v ta otroški raj,
ki skriva se v učilnici zdaj.

Tu so moji sošolci,
vsak v svoji klopki,
pišejo domačo nalogo
saj pozabili nanjo so.
Ko se pouk konča,
zapustim svoj razred in šolo,
veliko stavbo,
ki skrivnosti ima.

Katarina Novak

*Oko, ozri se nazaj prav do mraka otroških let!
Kam je letelo vse hrepenenje, komu je bila daro-
vana najboljša moč srca in razuma, odkod je
vrela, kam se je vračala vsa radost in boleost?*

(Ivan Cankar, Bela krizantema)

Fotografijo prispevala Mojca Živković

Zelo sem se razveselila članka v Sr(e)čno Trbovlje. Že nekaj dni razmišljam samo o svoji osnovni šoli. V razredu nas je bilo 40, včasih tudi 48. Prav smilila se mi je učiteljica, ker so bili fantje zelo razigrani. Sedeli smo v lesenih klopeh. Greli smo se s pomočjo lončene peči. Zraven pa je stala kuolmkišta. Vsak je bil en dan zadolžen za nalaganje premoga in drv v peč. Bila sem majhna, drobna deklica. Ravnatelj me je zadolžil, da sem po šoli nosila okrožnico. Brat, ki je bil dve leti starejši, pa je bil velik in močan. Ko sem v njegov razred prinesla okrožnico, se me je sramoval, ker sem bila drobna. Njihova učilnica je bila v pritličju ob cesti. Ko me je zagledal, je kar skozi okno skočil. To so bili lepi časi. Rada se jih spominjam. Najboljši prijateljici sta žal že pokojni. Še vedno znam na pamet napis na šoli.

Mimi Gašparut (zapis po telefonskem pogovoru)

Naš 8. razred se še vsako leto dobi na srečanju. Ob 50-letnici naše male mature smo bili povabljeni na ogled šole in pogostitev s stani ravnateljice. Tatjana Fabiani, roj. Supan

Pošiljam vam dve sliki kot nepozaben spomin na moja prvo šolsko leto na najboljši šoli, in sicer sprejem v pionirčke in 1. razred z učiteljico Ljubo Zavolovšek v šolskem letu 1967/68.

V šolskem letu 1968/69 pa sem ob otvoritvi telovadnice ponosno držala pladenj s škarjami, s katerimi so prerezali trak, vendar žal te slike ne najdem.

Mojca Živković, roj. Murn

Fotografijo prispeval Marjan Jerman

Kot prvi in najmočnejši spomin, ki ga imam na prvo polovico osemletke, ki sem jo obiskoval na "Cankarju" seže ravno na sam vstop v šolske klopi. Moja prva razredničarka je bila Mihaela Mihovec - prijazna, nežna in nasmejana, pozitivna oseba. Najlepša dobrodošlica in popotnica za naprej. Spominjam se tudi, kako smo mirno stali vsi učenci v razredu ob prihodu učitelja v razred. Ob končanem pouku smo pospravili stole na mizo in vsi soglasno za dežurnim učencem ponovili:

»Za domovino, s Titom naprej.« Lumparije, ki smo jih počeli, pa naj ostanejo naša skrivnost

Vse dobro želim sedanjim učiteljem, še posebej pa našim zlatim otrokom na njihovi življenjski poti.

Uroš Špilar

Fotografijo prispevala Branka Gospodarič,
leto 1977, 1. razred

Šolo Ivana Cankarja sem obiskoval le eno leto, in sicer v zadnjem, 8. razredu, v šolskem letu 1995/1996. Kasneje se je izkazalo, da je bilo to za mojo življenjsko pot ključnega pomena, saj sva se ravno na teh šolskih hodnikih in igriščih spoznala z mojo sedanjo ženo. Manja Zupan, tedaj Kalšek, je obiskovala 7. razred. Vsekakor preveč zrela v čustveni inteligenci zame v tistem obdobju je bila do najinega 20. leta le prijateljica, od takrat dalje partnerka, deset let kasneje tudi žena. Danes se po istih hodnikih in igriščih, kot sva se lovila midva, lovi najina Martina.

Uroš Zupan

Spominjam se, da je bila šola v slabem stanju. Stropovi so bili leseni. Zaradi varnosti so bili podprti z lesenimi stebri. Ko sem obiskoval šesti razred, so med počitnicami stropove popravili. Pisali smo s peresniki, ki smo jih namakali v črnilnike, nameščene v klopeh.

Eden izmed sošolcev je pil črnilo, zato je bil vedno moder okrog ust. Telovadnica je bila majhna, zato smo šli med telovadbo večkrat na Klečko. Na šolanje v osnovni šoli imam lepe spomine.

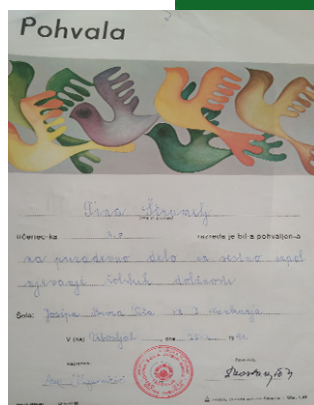
Branko Lukšič

Pošiljam sliko svojega prvega razreda (l. 1977) z razredničarko Marinko Matko. Naša učiteljica je bila ponovno v 4. razredu. Ona je moja najboljša, najljubša in najprijaznejša učiteljica. Imela nas je rada kot mamica. Nikoli ni kričala, vedno je bila zelo umirjena in dobrovoljna. Tudi ko smo jo čez leta prišle obiskat, je še vedno imela bombončke za nas. Tudi če se danes srečava, še vedno ve, kdo sem. Drugače imam na splošno prečudovite spomine na šolo in učitelje.

Branka Gospodarič

Fotografiji prispevala Tina Štrumelj

Zelo lepe spomine imam na gospo Helgi Kantužar in gospo Karmen Kočar. Spomnim se, kako smo se na igrišču za in pred šolo igrali »tančn-co« in »gumi tvist«. Nikoli ne bom pozabila tiste slaščičarne poleg šole, kamor smo šli po dobrote, ko je bil kakšen tolar viška. Sedaj delam kot fizioterapevtka v UKCLJ in vedno s ponosom povem, od kod prihajam.

Tina Štrumelj

Arhiv Zasavskega muzeja Trbovlje
Osnovna šola Trbovlje leta 1903